

sandsynligere en Udgiftsforøgelse ud over hvad der i Finantsloven er posteret, er der dog ikke mere at løbe paa for Statskassen den første April 1853, end, som jeg allerede har tilladt mig at angive, henved 200,000 Rbd., ligesom der ikke høves en Reservecfond, der er for Noget at regne. Reservecfonden, som den 1ste Januar 1848 udgjorde omtrent $6\frac{1}{2}$ Mill., vil nemlig, paa lidt over 1 Mill. nær, være forbrugt, som en Folge af de Begivenheder, vi siden den Tid have gennemlevet, og den ene Million, der saaledes er tilbage, bestaaer ikke af saadanne Effecter, som ere let realisable, hvorimod de egentligen for Statskassen kun ere brugelige til i en snever Bending at gjøre Laan paa i Banken. Jeg troer saaledes, at det maa erkjendes, at vor Tilstand, uagtet den ikke kan kaldes utilfredsstillende, dog er saaledes, at man maa være betænkt paa Resourcer for en længere Fremtid. Jeg troer ikke, at det i noget Land, og mindst i Danmark, kan lade sig gjøre at postere Finantsloven saaledes, at Indtægt og Udgift gaaer lige op imod hinanden, uden at der gjøres Regning paa nogensomhelst Beholdning, og uden at der høves nogen Reservecfond; jeg troer ikke, at der i nogen velordnet Stat tør stoles paa, at man saaledes kan gaae Fremtiden imøde, og jeg troer, som alt bemærket, mindst, at dette kan være Tilfældet med Danmark. Der kan mulig være forskjellige Meninger om, hvorvidt det er heldigst at høre til en stor Stat eller til en lille; det kan maafee synes, at den lille Stat lettere end den store kan sætte sig ud over almindelige politiske Hensyn og indstrænke sig til at udvikle sin indre Frihed, Fred og Lykke, og at den lille Stat altsaa forsaavidt i materiel Henseende maa være bedre situeret end den store, at den kan nøle afvele Indtægterne mod Udgifterne, ikke behøver at være forberedt paa uforudseelige kostbare Tilfælde; men jeg troer ikke, at Danmark hører til de smaa Stater, der kunne stille sig et saadant Horoscop. Jeg troer, at den Erfaring, vi fra to forskjellige Sider have gjort i dette Aarhundrede, noksom vidner om, hvad Danmark kan være udsat for, hvor let Danmark kan blive indviklet i Krige, og det ikke i ubetydelige Krige, men i Krige, der umiddelbart kunne true dets Tilværelse; jeg

troer, at navnlig den sidste Krig, ligesom ogsaa den, der begyndte i 1807, har viist os, hvad Følgerne kunne være af, at vor Forsvarsvæsen ikke er i den Tilstand, som er nødvendig for at hævde Landets Selvstændighed ligeoverfor Ublandet. Det foreligger, hvad Følgerne vare af denne Mangel i 1807 i Henseende til Kjøbenhavns Befæstning. Det foreligger endnu ikke, og Ingen af os kan med Sikkerhed beregne, hvad Følgerne ville være af, at vor Befæstning mod Landets Sydgrændse ikke var i den Stand, hvori den burde være. — Der foreligger derimod en anden Kjendsgjerning, som navnlig den sidste Krig fuldstændigt har godtgjort, nemlig den overordentlige Nytte, Danmark har af at være i Besiddelse af en anseelig Reservecfond. Havde vi ikke været i Besiddelse af den Reservecfond, som var tilstede den 1ste Januar 1848, saa havde hverken Statens Credit været saa stor i Ublandet, som den har viist sig at være ved de betydelige Laan, man har gjort, ei heller vilde vi have været i Stand til at bestridde en saa betydelig Deel af Krigsudgifterne ved Summer, opsparede fra Fortiden, som Tilfældet har været. Jeg troer derfor, det er Bigt for Regjeringen at være betænkt paa, hvilke Fordringer der i Fremtiden kunne stilles med Hensyn til Landets Forsvarsvæsen, saavel i Henseende til de reent militaire Udgifter, som i Henseende til de finantsielle Resourcer, der betinge Anvendelsen af hine. Det er her ikke Dieblisset til at gaae videre ind paa de Forslag, der om kortere eller længere Tid i saa Henseende kunne ventes fra de militaire Ministerier; men jeg troer, at man ved Finantslovens Forelæggelse nødvendigviis ikke blot maa tage Hensyn til det enkelte Aar, den angaaer; men bør have en længere Fremtid for Die. Med denne længere Fremtid for Die troer jeg ikke, at Staten kan være betrygget, medmindre vi i Tide ere betænkte paa forøgede Resourcer. Dette er saameget mere nødvendigt, som de Forøgelse af Resourcerne og de Udgifts tilskud, som ville blive fornødne, neppe ville kunne udsættes længe eller fordeles paa flere Aar. Efter al Sandsynlighed vil det, naar Sagen i sin Tid er kommen saa vidt, bestimedes, at man maa sætte sig det Maal, i Løbet af saa Aar at bringe Landets Forsvarsvæsen